

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי ליילדי ישראל

י"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

צידה לדרך: פרשת מסעי

עלון מס' 100 | שנה 2

100 עלון

בדרך הפרשה

להלן מספר ספורים על הנהגתם של גדולי ישראל הנושאים במשא הדור, דואגים ומתפללים על כל יחיד ויחיד שלא יכשל.

"וישב בה עד מות הפהו הגדל אשר משח אתו בשמן הקדש" כתב רש"י: "לפי שהיה לו לכהן גדול להתפלל שלא תארע תקלה זו לישראל בחייו".

שאל הגאון: "לו חלה המלה, חלילה, במחלה זו - מה היו עושים?"

נותר הרופא דומם, ולאחר רגע ארה השיב: "אמר לרב את האמת. יש עוף אחד בנבכי היער, הרחק מכל מקום ישוב. עוף נדיר, שאם יצודו אותו ויבשלו בשרו וישקו את החולה מן המרק הזה, זו היא רפואתו. כבוד הרב שאל מה הייתי עושה לו חלה המלה במחלה זו - ובכן, הייתי שולח פלגות חילים לפשט על היערות, לפלס בהם דרה, ללחם בחיות הטרף - ולאחר את העוף. רבים הסכויים, שכאשר ישובו ממסעם המפרה יתברר שאין זה העוף הדרוש אלא עוף דומה, ויצטרכו לשוב על עקבותיהם, ומי יודע אם ימצאו את העוף ויצליחו להביאו. כל זאת היו עושים בשביל המלה - אכל בשביל אדם פשוט אין כל עצה, והמחלה חשוכת מרפא".

נעתקו המלים מפי הרופא. לבסוף שאל: "באיזו תרופה טפלו בו?"

בספר "נפלאות רבי עקיבא איגור" מספר: בפוזנא היה חולה שהגיע עד שערי מות והרופאים התנאשו מחייו, אמרו שאין רפואה למחלתו.

בינתיים נודע שפמלית המלה עוברת דרה פוזנא. מהרו והבהילו את רופאו של המלה אל החולה. בדקו והביע דעתו שאין מה לעשות - כדברי הרופאים שקדמו לו.

שמע זאת הגאון רבי עקיבא איגור זצ"ל, רב העיר. פנה אל הרופא ואמר: "יסלח לי כבודו, אם אשאל אותו שאלה".

ענה הרופא: "בכל הכבוד! ישאל הרב את שאלתו!"

ובכל זאת עלה לביתו. בשרוהו שהחולה התרפא זה מכבר, והוא שוהה כעת במקום עבודתו. אם הרופא ימתין, יפגוש בו.

נעתקו המלים מפי הרופא. לבסוף שאל: "באיזו תרופה טפלו בו?"

השיבוהו: "הרב הביא לכאן עוף, והורה לבשלו ולהשקות את החולה במרק".

השתומם ואמר: "כלום יש עוף נוסף, שיש לו אותן סגולות רפוי?"

נזכרו שהרב הורה לגנו את נוצות העוף למשמרת. הוציאו והראו לרופא. התבוננו בהן וקבע:

"הרי זה אותו עוף נדיר - פיצד הגיע לידי הרב? עתה נוכחתי לדעת שהרב יכול להשיג בתפלתו כל חפצו - אף מה שיקשה על המלה להשיג בגדודי חיליו!"...

הלה הרופא לדרכו, והגאון נכנס לחדרו. לקח פידו ספר תהלים, ושפה נפשו פתחה לבורא עולם שיזמן לחולה את רפואתו.

עודו מתפלל, ומן התנור נשמע קול שכשוה, שקשוק וטפיקה. בקש הגאון שיעלו לגג, כי קול בוקע מן הארבה. עלה אחד מבני הבית לגג - ומצא צפור מוורה מתחבטת בארבה, מבלי יכולת להחלץ. נטל את העוף, ושב עמו לחדרו של הרב. נהרו פני הגאון, נטל את העוף והלה עמו לבית החולה. הורה לבני הבית לבשל את בשרו, ולהגמיא לחולה מהמרק - וצוה שאת הנוצות שיקרטו מהעוף ישמרו במקום מצנע. כעבר כמה חדשים נסע רופא המלה דרך פוזנא. נזכר בחולה היהודי שהרב גלה בענינו מערבות כה רבה. בטוח שהיה שהחולה נפטר זה מכבר,

בְּדֶרֶךְ רַבּוֹתֵנוּ

הַיְשִׁיבָה.
בְּעֵקֶב בּוֹת אֲשֶׁפוּזוּ שֶׁל רַבֵּי גְרִישׁוֹן הַתְּעוֹרְרוּ גַם
בְּיִשׁוּבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת לְחֻזֵק בְּהַתְּמַדַּת הַתּוֹרָה
לְרַפּוּאָתוֹ. כְּשֶׁשָּׁמַע עַל כֶּה רַבֵּי גְרִישׁוֹן הַגִּיב: "עַד
עַתָּה חֲשַׁבְתִּי עַל מָה אֲרַע לִי כָּל זֹאת וּמִדּוּעַ נִגְזְרָה
כָּל הַחֲרָדָה הַזֹּאת. אֲבָל עַכְשָׁיו, הַכֹּל הִיָּה שְׁוֹה אִף
בְּשִׁבִיל חֻזְקוֹ שֶׁל יְהוּדֵי אֶחָד!"
(הַלְמוֹת עֲמִלִים - ח"ב)

רַבֵּי גְרִישׁוֹן אֲדֶלְשֶׁטְשִׁין שְׁלִיט"א

"הַכֹּל שְׁוֹה בְּשִׁבִיל חֻזֵק יְהוּדֵי אֶחָד..."
רַשְׁבַּנְה"ג מְרַן רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה רַבֵּי גְרִישׁוֹן
אֲדֶלְשֶׁטְשִׁין שְׁלִיט"א אֲשֶׁפוּזוּ פַּעַם בְּבֵית הַחֹלִים
"תֵּל הַשׁוֹמֵר" לְצַרְהָ טַפּוּל רַפּוּאֵי וְשָׁהָה שָׁם אִף
בְּשַׁבַּת קָדֵשׁ.

כְּאֲשֶׁר הִגִּיעַ הַ"אָח" לְמַדַּד אֶת חֲמוֹ שֶׁל רֵאשׁ
הַיְשִׁיבָה בְּמַדְחָם דִּיגִיטָלִי. בְּקֶשׁ רַבֵּי גְרִישׁוֹן מְדַחֵם
"כִּסְפִית", שָׂאִין בּוֹ חֲלוּל שַׁבַּת. הָאָח הַשִּׁיג
עֲבוּרוֹ מְדַחֵם כִּסְפִית. רַבֵּי גְרִישׁוֹן מְדַד אֶת הַחֵם
וְ"הַחֲבִיא" אֶת הַמְּדַחֵם כְּדֵי שֶׁהָאָח לֹא יִכְתֹּב אֶת
הַתּוֹצְאָה בְּשַׁבַּת.

לְשִׂאֵלְתוֹ שֶׁל הָאָח כִּיֶּצֵד יוּכַל לְדַעַת אֶת
הַתּוֹצְאוֹת, הַשִּׁיב רַבֵּי גְרִישׁוֹן "אֵל תְּדַאֵג, תִּחְזֹר
בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת וְתִשְׁמַע מִמֶּנִּי אֶת כָּל תּוֹצְאוֹת
הַמְּדִידוֹת שֶׁהָיוּ בְּמַהֲלָה הַשַּׁבַּת בְּמַדְיָק". וְכֵה הִיָּה.
מִיָּד בְּצֵאת הַשַּׁבַּת חִזַּר רַבֵּי גְרִישׁוֹן בְּפָנָי הָאָח אֶת
כָּל הַתּוֹצְאוֹת בְּפִירוּטָה.

מַעֲשֵׂה זֶה פָּרַסְם בְּשַׁבַּת בְּמַחֲלָקָה וְגַרְם לְקִדּוּשׁ
ה'. אֲנִשִּׁי אוֹתָהּ מִשְׁמַרְתָּ בְּמַחֲלָקָה בְּקֶשׁוֹ לְשִׁמְעַ
מִרַבֵּי גְרִישׁוֹן דְּבָרֵי חֻזְקוֹ, וְכֹל זֶר שֶׁנִּכְנַס לְמַחֲלָקָה
נִדְהָם לְרֵאוֹת כִּיֶּצֵד בְּמַהֲלָה סְעֵדַת הַשַּׁבַּת יוֹשְׁבִים
הַרּוּפָאִים וְאֲנִשִּׁי הַצֹּת שֶׁל מַחֲלָקַת "טַפּוּל נִמְרָץ"
בְּתֵל הַשׁוֹמֵר לְשִׁמְעַ דְּבַר חֻזְקוֹ וְהַתְּעוֹרְרוֹת מְרֵאשׁ

כַּחַה שֶׁל דְּרִשָּׁה אַחַת...

גַם לְאַחַר שֶׁתִּקְפּוּ אֶת מְרַן רַבֵּי יְהוּדָה צְדָקָה וְצ"ל
חֲלָאִים קָשִׁים בְּעָרֵב יְמִיו, לֹא שָׁנָה מִמֶּנְהֶגוֹ לְשִׂאֵת
מִדְּבִרְוֹתָיו בְּקֶרֶב הָעָם. שְׂאֵלוֹהוּ: מִדּוּעַ אֵינּוּ חִדֵּל מִכָּה
כְּדֵי לְשַׁמֵּר עַל בְּרִיאוֹת גּוּפּוֹ, אַחַר שֶׁנִּצְטָוָה עַל יְדֵי
הַרּוּפָאִים לְהִרְבּוֹת בְּמִנוּחָה?
הַשִּׁיב הִרְבַּ צְדָקָה: "וְכִי אַתֶּם יוֹדְעִים אֵיזוֹ אַחֲרִיּוֹת אֲנִי
מִקְבֵּל עָלַי אִם אֲנוּחַ? וְכִי אֲפָשֶׁר לְדַעַת אֵלּוֹ תּוֹצְאוֹת

יִשְׁנֶן לְדְרִשָּׁה אַחַת? הִנֵּה זֶה מְקֻרֹב בָּא אֵלַי יְהוּדֵי בַעַל
חֻזוֹת חֲרָדִית מְבֹהָתָה, כְּשֶׁהוּא מְקַח בִּילְדִיו, זֶרַע בְּרַחֲמֵי
ה', וְהוּא מְסַפֵּר לִי, שֶׁבְּעֵבֶר הֵלֵא רַחוּק הִיָּה חֲלוּנֵי
גְמוּרָה,
אֲבָל מִהַשְׁפַּעַת דְּרִשָּׁה אַחַת שְׁלִי, בְּשִׁכּוּנַת "קֶטְמוֹן",
חִזַּר בְּתִשׁוּבָה וְהִצִּיל עַצְמוֹ, וְאֶת כָּל בְּנֵי בֵיתוֹ מִרְדַּת
שַׁחַת...
("וְזֹאת לִיהוּדָה")

בְּדֶרֶךְ הַשָּׁבֶת

הַפְּדוּר עַף מִמְּגֵרֵשׁ הַפְּדוּרָגֵל יִשְׂרָאֵל עַל רֵאשׁוֹ שֶׁל הָרֵב... סֵפֶר ת"ח מְפֻלָּג הַמְּכַהֵן בְּדִינֹת זֶה עֲשָׂרוֹת בְּשָׁנִים:

"הוֹרִי הָיָו נְצוּלֵי שׂוֹאָה מְבַגְרִים. לֹא הָיְתָה לָהֶם יִכְלֹת נִפְשִׁית לְתֵת לִי אֶת תְּשׁוּמַת הַלֵּב שֶׁדְרָשְׁתִּי. הַתְּגַלְגְּלֹתִי בְּרַחֲבוֹת וְהַגְעֵתִי כְּמַעַט לְפֶשַׁע, וְעִדְדוֹן לְפָנַי גִּיל בַר מִצְוָה.

לֵיד בֵּית הוֹרִי הָיָה בֵּית הַכְּנֶסֶת וּלְיָדוֹ מְגֵרֵשׁ פְּדוּרָגֵל שָׁבוּ שְׁחֻקְתִּי עִם חֲבָרִים. בְּעֵקֶר בְּשִׁבְתוֹת.

פַּעַם שְׁחֻקְנוּ בְּכַדוּר וְהוּא עַף הַיִּשָּׁר לְכוּן בֵּית הַכְּנֶסֶת.

בְּדִיּוֹק בְּרָגַע זֶה יֵצֵא הָרֵב, הֵלֵא הוּא מְרֹן הָרֵאשׁוֹן

לְצִיּוֹן הָרֵב עוֹבְדֵיָה יוֹסֵף זצ"ל. הַכַּדוּר פָּגַע בְּמַגְבְּעָתוֹ

וְהַפִּיל אוֹתָהּ. הַתְּפַקְעָנוּ מִצְחוֹק... הוּא הָרִים אֶת

הַכּוֹבַע וְנָגַשׁ אֵלַי לְמִגְרֵשׁ וְשָׂאֵל לְמִשְׁפַּחְתִּי. הַשָּׁבֶתִי

בְּחֻצָּפָה...

הוּא קָרָא לִי לְבֵיתוֹ עֲשֵׂה קְדוּשׁ וְעָרַר לִי סְעֵדָה דְשָׁנָה. אֲכַלְתִּי כְּאֶחָד שְׁלֵא אֲכַל שְׁבוּעָה. הָרֵב אֲכַל מַעַט רֵב הַזְּמַן דִּבֵּר אֵתִי. לְיָמִים הַבְּנֵתִי כִּי אֲכַלְתִּי גַם אֶת הַמְּנָה שְׁלוֹ... הוּא הַזְּמַן אוֹתִי לְבוֹא גַם בְּיָמִים הַבָּאִים.

"עִם הַזְּמַן הַתְּגַלְגָּה לִי שְׁיֵשׁ עוֹד 12 יָלָדִים כְּמוֹנֵי מִהְרָחוֹב, אֲצַל הָרֵב הָיָה בְּבֵיתִי. אֶהְבֵּתִי אוֹתוֹ וְגַם לֹא יִכְלֹתִי לְהִיּוֹת כְּפּוּי טוֹבָה, הוּא הַחֵל לְלַמֵּד אוֹתִי דִינֵי הַמִּצְוֹת. קָנָה לִי תַפְלִין. לְמַד אֵתִי חֲמֹשׁ, מִשְׁנָה וְגַמְרָא. לְיָמִים הִלְכְתִּי בְּזִכְרוֹתוֹ לִישִׁיבָה...

בְּהַמְשָׁךְ הַסְּמֻכְתִּי לְרַבְּנוֹת וּלְדִינּוֹת... הוּא חָתַן אוֹתִי וְהִשְׁתַּחֲוֶה בְּחַתְנוּת יְלָדֵי וְהָיָה סַגְדָק לְנִכְדֵי...

("פֶּאֶר הַדּוֹר")

"כבוד הרב, מצפוני אינו מניח לי, איני אדם דתי ולא שומר שבת, ובכל זאת איזה כבוד מלכים הרב חולק לי?"!

הרגיעו רבי בן ציון. כבדו בדברי מתיקה, דבר על לבו והורה לו דרך תשובה. לא עברו שבועות ספורים ואותו יהודי הפה להיות שומר תורה ומצוות וכל פניו למודי ה' בתלמודי תורה... ("גילו במלכם")

מרן רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל

היהודי הזה מחנה רכבו בעצומה של השבת רח"ל ונכנס לשמע שעור תורה...

אדם חלוני גמור, שמע על השעורים המעניינים שמוסר מרן רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל בשבת קדש. ובקש להעשיר את ידיעותיו והשקלתו.

אחד משומעי השעור ראה אותו מחנה את רכבו ברחוב סמוך, חובש כפה ובא לשעור. הוא כעס ואמר לעצמו "היה לא תהיה!" אף זכר את הוראת רבי בן ציון, שלכל דבר בחיים צריה פסק הלכה והחליט לשאל על כה את רבי בן ציון.

שמע רבי בן ציון ואמר: "חלילה וחס, אל תדברו עמו מטוב ועד רע. רק זאת אבקש, שבשבת הבאה תשב סמוך למקום שישב הוא, ותסמן לי ברמז מי האיש".

עשה התלמיד כמצות רבו. ועם כניסת רבי בן ציון לשעור סמן לו. והנה לפליאת הכל, מיד פנה אליו רבי בן ציון במאור פנים וברכו בהם "שבת שלום!" הוא בקש שיפנו עבורו מקום בספסל קרוב ובשבוע שלאחריו הוסיף לכבדו באמרו לו: "השבת אתה יושב בספסל לידי..."

ערב אחד נשמעו דפיקות בדלת ביתו של רבי בן ציון, ובפתח נצב האדם ההוא. רבי בן ציון זרח לקראתו וקבלו בהתלהבות: "שלום לה ברוך הבא בצל קורתך. הכנס פנימה!"

אותו חלוני פרוץ בככי מקריד עד שהתעשת ואמר,

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק המועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" בדחבי הארץ